

Вона прийшла

Володимир Свідзінський

Вона прийшла. Іде лісами.
А вже давно зів'яло все,
О скільки ніжності і жалю
Вона в душі своїй несе.

Побачила клен-древо журне,
І зупинилась перед ним,
І доторкнулася рукою:
"Будь на вмиранню золотим".

Угледіла калину в гаї...
Додолю тихо капле кров.
"Засни, забудь... Най квітне щастям
У білих снах твоя любов".

А небо сіре мла вкриває.
На всім лежить холодна тінь,
І тихо, тихо. Лиш синиці
Кують сріблясте "пінь-пінь-пінь".

І прихилилась до берізки,
І скорбно дивиться в поля.
"Люблю, люблю. О Боже милий,
Яка сумна твоя земля!"